

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

HOTĂRÂREA NR. 527
din 16.06.2008

Dosar nr: 215/2008

Petiția nr: 3987 din data de 11.03.2008

Potent: P A

Obiect: prevederile legii nr. 448/2006

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele și domiciliul petentului

1. P A ,

I.2. Denumire și sediu reclamat

1. Ministerul Sănătății Publice, Intr. Cristian Popișteanu, nr. 1-3, sector , București
Autoritatea Națională a Persoanelor cu Handicap, Calea Victoriei, nr. 194, București

II. Citarea părților

Procedura de citare a fost îndeplinită la data de 22.04.2008, la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, potrivit prevederilor art. 20, alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare, republicată. Potentul a fost prezent la audiere, reclamații absenți, procedura de citare a fost legal îndeplinită.

III. Obiectul sesizării și susținerile părților

Potentul arată că este persoană cu handicap locomotor și paralegie spastică gradul I și a primit de la o rudă un autoturism care nu este înmatriculat. Potentul arată că dispozițiile legii nr. 448/2006 face referire la persoanele cu handicap grav și accentuat fără a diferenția între persoanele cu handicap locomotor fizic sau psihic astfel încât dispozițiile se aplică în aceeași măsură tuturor persoanelor cu handicap grav.

Colegiul director a solicitat puncte de vedere ale Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse și Ministerului Finanțelor Publice.

Ulterior citării, Autoritatea Națională pentru Persoanele cu Handicap a comunicat Colegiului Director, prin adresa nr. 8254/DGOIC/23.05.2008, înregistrată la CNCD cu nr. 7469/27.05.2007, că potrivit prevederilor alin 1 al art. 214¹ din legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, autovehiculele special echipate pentru persoanele cu handicap sunt exceptate de la plata taxei speciale datorate pentru autoturismele și autovehiculele

comerciale cu masa totală autorizată de până la 3,5 tone inclusiv. În ceea ce privește excepția de la plata taxei speciale, aceasta poate fi aplicată numai autoturismelor care, în afara cutiei de viteze automată dotată din fabricația de serie, prezintă o adaptare specială în vederea utilizării exclusive de către persoanele cu handicap, fapt confirmat și de Registrul Auto Român în cartea de identitate a vehiculului. Autoritatea Națională pentru Persoanele cu Handicap a mai comunicat faptul că se impune ca autoturismul să aparțină persoanei cu handicap și persoana să dețină permis de conducere.

Prin adresa nr. 622.812/04.06.2008, înregistrată la CNCD cu nr. 8140/10.06.2008, Ministerul Economiei și Finanțelor a comunicat că autoturismele special echipate pentru persoanele cu handicap nu intră sub incidența prevederilor alin. 1 al art. 214¹ din legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și faptul că a fost adoptată OUG nr. 50/2008 privind instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, care va intra în vigoare la 1 iulie 2008, dată cu care se abrogă taxa specială reglementată de Codul fiscal.

IV. Motivele de fapt și de drept

În fapt, petentul consideră ca există discriminare raportat la dispozițiile legii nr. 448/2006 în sensul că nu se face diferență între persoanele cu handicap locomotor fizic sau psihic, iar dispozițiile se aplică în aceeași măsură tuturor persoanelor cu handicap grav.

În drept, potrivit **art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000** privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, „(...) *prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă, infectare HIV ori apartenența la o categorie defavorizată care are ca scop sau efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul public, economic, social, cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.*”

Potrivit **art. 2, alin. 2 din O.G. nr. 137/2000** privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare „*Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluia scop sunt adecvate și necesare.*”

Potrivit **art. 2, alin. 3 din O.G. nr. 137/2000** privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare „*Orice comportament activ sau pasiv care, prin efectele pe care la generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități, atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe (...)*”.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când autoritățile statale induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

În același sens, Curtea Constituțională a României, prin Decizia nr.1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, a stabilit că „*un tratament diferențiat nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice*”. De asemenea, prin Decizia nr.135 din 5 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.345 din 17 decembrie 1996, Curtea Constituțională a reținut că „*principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite.*” (Decizia nr.20/2000, M.Of. nr.72/2000, DH 2000, p.44).

În vederea analizării unei petiții sub aspectul existenței sau inexistenței unei fapte de discriminare este necesară analizarea următoarelor aspecte:

1. Existența tratamentului diferențiat

În acest sens, petentul consideră ca există discriminare raportat la dispozițiile legii nr. 448/2006 în sensul că nu se face diferență între persoanele cu handicap locomotor fizic sau psihic, iar dispozițiile se aplică în aceeași măsură tuturor persoanelor cu handicap grav.

2. În ce măsură tratamentul diferențiat a constituit o faptă de discriminare

Potrivit legislației privind prevenirea și combaterea discriminării, pentru ca o faptă să fie considerată ca fiind faptă de discriminare, aceasta trebuie să întrunească, cumulativ, următoarele condiții:

- *fapta să constea într-o deosebire, excludere, restricție sau preferință.*
- *deosebirea trebuie să aibă la bază unul sau mai multe criterii de discriminare.*

Potrivit legii, criteriile de discriminare sunt: *rasa, naționalitate, etnie, limba, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârsta, handicap, boala cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu.*

- *deosebirea bazată pe unul dintre criteriile de discriminare prevăute de lege are drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în*

condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege.

- măsura să nu fie justificată obiectiv de un scop legitim și metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare.

Trebuie astfel avut în vedere faptul că deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul din criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, dar trebuie să se refere la persoane aflate în situații comparabile tratate în mod diferit datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în acest articol de lege.

Astfel, nu toate situațiile în care anumite persoane sunt tratate diferențiat, pot constitui fapte sau acte de discriminare, iar un asemenea tratament poate avea la bază un alt motiv decât apartenența persoanei respective la una dintre categoriile prevăzute în art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000.

Examinând sesizarea și dispozițiile legale incidente, Colegiul director reține că în speță este vorba despre o prevedere legală care reglementează condițiile în care se poate face scutirea de la plata taxei speciale potrivit Codului fiscal, respectiv ca autoturismul să aibă cutie de viteze automată dotată din fabricația de serie și să prezinte o adaptare specială în vederea utilizării exclusive de către persoanele cu handicap, fapt confirmat și de Registrul Auto Român în cartea de identitate a vehiculului.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (4) și alin. (7) și art. 26 din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu **unanimitate de voturi pentru** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. faptele prezentate nu sunt discriminatorii în sensul prevederilor O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată
2. Se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte, potrivit art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr.27/2002 privind soluționarea petițiilor, aprobată și modificată prin Legea nr. 233/2002;
3. O copie a prezentei hotărâri se va comunica reclamaților

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

COMȘA CORINA NICOLETA – Vicepreședinte

ISTVAN HALLER – Membru

IONITĂ GHEORGHE – Membru

TRUINEA ROXANA PAULA – Membru

VASILE ANA MONICA – Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

Data redactării 30.09.2008

